

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Assertionvm Theologicarvm Sfortiae Pallavicini Sacrae Theologiae Professoris in Collegio Romano Societatis Iesv. Libri Qvinque

Pallavicino, Sforza

Romæ, 1649

Cap. 7. De euidencia credibilitatis quam habet nostra fides super omnes alias sectas: de certitudine, quod scriptura cui credimus, sit authe[n]tica, & Concilia, & Pontifices, quorum definitionibus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38925

CAPVT VII.

*De Euidētia credibilitatis, quam
habet nostra fides, super omnes
alias sectas: de certitudine
quod scriptura cui credimus,
sit autentica, & concilia, &
Pontifices, quorum dēfinitioni-
bus ducimur, fuerint, legiti-
mi.*

132 **P**Orro hæc euidētia
credibilitatis ex mul-
tis capitibus maxima, & clarif-
sima est in fide Catholica, quæ
capita hic tātum indicabimus.
Primò enim certum est ex syn-
dresi, quam omnes experiun-
tur, & ex consensu ferè om-
nium gentium, atque ex alijs
rationibus indicatis in libro de

H S acti-

actibus humanis, dari aliquod numen optimum, & beneuolū erga creaturas rationales, cui aliqua nostra opera placeant, alia displiceant, ideoque numē illud esse colendum, & amandum, neq; huic rationi aduersatur experientia frequēs & calamitatis in probis & prosperitatis in improbis, quasi contraria prouidentia: Nam hæc ipsa summa prouidentia est, vt possimus exercere virtutem, & promereri aliam solidiorem felicitatem. Quænam enim virtus esset, ea sectari, quæ etiã in hac vita semper vel ferè semper afferrent delectationem & prosperitatem? Porrò si id eueniret, nullum esset discerniculū inter virtutis, ac voluptatis amatores.

Cer-

133 Certum ergo est dari aliquod numen prouidum, & colendum. Cum verò sint varij cultus, & religiones erga huiusmodi numen quarum religionum vna damnat alias tanquam impias, & huic numini inuisas, nō potest inter eiusmodi sectas inuicem pugnantes esse plusquam vna, quæ sit vera & huic numini accepta; Quamuis possit euenire, vt aliqua propter ignorantiam inuincibilem, eo inoffenso alias religiones sectentur.

134 Hoc posito videtur indignum hoc numine si permittat, aliquam religionem falsam habere pro se argumenta sine vlla comparatione maiora, & grauiora, quam quælibet alia, ac proinde quam ea, quæ sit

H 6 vera.

Quis enim prudens, & bonus hoc faceret; at nostra religio habet pro se plurima, & grauissima argumēta quibus præstat cæteris omnibus religionibus, ergò ipsa tantum est vera religio.

135 Ultima minor, quæ sola negatur ab aduersarijs probatur ex huiusmodi argumentorum enumeratione: primò enim nulla religio habuit, vel habet tot Sectatores sapiētes quā nostra; sapiētes autē voco illos, qui præscindēdo à re cōtrouersa, hoc est à veritate religionis procul dubio ingenio, eruditione, doctrina cæteris præstant omniū consensu. Sectæ enim distincte à Christiana vix vllū nominabunt sapientem cum nostris Patribus Theologis, ac Philo-

Philosophis comparabilem, qui eas re ipsa, & ex animo secutus sit quārum ex eius vita, & scriptis constare potest. Platonem quippè, Aristotelem, Tullium, Senecam aliosque veteres Philosophos patet ex eorum libris fuisse à credendis Gentilium commentis alienissimos.

136 Secundò nulla religio habuit tot sectatores insigni, & fere supra humana virtute præditos. Tertiò nulla fuit pro cuius defensione non solū fortiter, sed alacriter tot millia millium in quolibet sexu, ætate, fortuna sanguinem, ac vitam profuderint. Quartò nulla, quæ habuerit tot contemptores omnium bonorum sensibilibium, & humanorum ex sola spe illorum, quæ talis religio pollicetur. Quinta-

to nulla, quæ habuerit tot feruentissimos Dei amatores, qui omnes suas cogitationes, affectiones, curas illi per totam vitam dicauerint supra omnem amorem, quo vnquam vel mater filium vel maritus vxorem, vel quilibet homo quodcunq; obiectum sibi carissimum dilexerit.

137 Sextò, nulla religio est in cuius explicatione tot sapientes, vitam, ac studia impederint cum tanto admirabiliũ, contemplationum fructu: nulla si quidem scientia humana euidentissima tãtumdem ingenij, consonantiæ, admirabilitatis ostentare potest quantum Christiana Theologia. Septimò nulla est cuius veritatem testentur tot prodigia supra

om.

omnes naturales vires effecta,
& innumeris, ac grauissimis hi-
storiarum, ac testium authori-
tatibus cōfirmata: quæ omnia
testimonia falsa esse perinde
videtur incredibile, ac si quis
contenderet non extitisse Iuliū
Cæsarem, & omnes traditiones
de illius existentia mentiri.

138 Octauo nulla est, cuius
præcepta melius congruant cū
lumine rationis diuinitus nobis
impresso, vt patet si confera-
mus præcepta Euangelij cum
Ethica Aristotelis, & cum alio-
rum Philosophorum præceptis,
quæ ad mores pertinent. No-
nonnullus propagatio fuit adeō
mirabilis, & cum euidentiōri
numinis patrociniō: quando-
quidem sine armorum violen-
tia sine sensuum blandimento
pauci

pauci homines ignobiles, infirmi prædicantes contemptum omnium eorum, ad quæ humanus appetitus rapitur; quos homines sequi crimen erat infami morte plectendum, breui tempore urbem mundi dominam expugnarunt, & meliorem mundi partem. Hæc autem omnia præsertim simul iuncta, compertum reddunt vnum ex his tribus; vel nullam superis esse curam de rebus nostris, vel superis placere vt in eorum cultu decipiamur; vel hæc religionem, quam colimus, esse verã. Quorum prima duo cū sint impia, & lumini rationis aduersa, reliquum est vt tertium sit euidenter credibile.

139 Obijci solet, infallibilitatem fidei dependere ex dupli-
piici

plici fundamento & utroque
fallibili, atque adeò non posse
dari in ea euidentiâ credibilitatis
super omnia. Hæc duo funda-
menta sunt authoritas scriptu-
ræ, & Romani Pontificis, aut
Concilij à Pontifice confirma-
ti. At in quolibet codice scrip-
turæ solent esse multi errores
ex iniuria typographorum, aut
librariorum; quo fit ut in singu-
lis, quæ ibi legimus habeamus
prudentem rationem formidã-
di. Item, cum aliqua sint quæ
vel de iure diuino, vel de iure
positiuo redderent irritam ele-
ctionem Romani Pontificis, sē-
per formidari potest nùm hic
homo sit vel fuerit legitimus
Pontifex. sed vtraque obie-
ctio dissoluitur, nam quantum
spectat ad primam, non reddi-
tur

tur aliquid credible super omnia eo quod tantum legatur in vno codice scripturæ, sed eo quod ita legatur in multis, & passim ab authoribus Catholicis ita referatur: adeò vt quis posset conqueri de Deo tanquã de deceptore nisi per suam providentiam impediuisset ne aliquid falsum proponeretur cū tāta apparentia, & morali certitudine, vt humano discursu non posset discerni eius locutio ab eius nō locutione. In ijs verò super quibus non præcesserit hæc apparentia, & moralis certitudo, non potest quis legendo vnum codicē scripturę exercere verum actum fidei, nisi suppleat Deus defectum externæ apparentiæ per lumen internum.

Quan-

140 Quātūm verò spectat
ad secundum dicimus esse fide
certū, illum hominem, quem
& multitudo Catholicorum paci-
ficè, & concorditer semel vene-
ratur aut venerata est tāquam
verum Pontificem, esse verum
Pontificem. Alioquin omnia
nutarent & non haberemus re-
gulam infallibilē fidei. Spectat
ergo ad fidelitatem Dei vt non
permittat aliquem eligi, & ac-
ceptari à tota Ecclesia Catho-
lica si habeat aliquod impedi-
mentum inualidans occultum,
cuiusmodi esset defectus bap-
tis-
mi: sicut spectat ad prouiden-
tiam Dei, ne irrepat in omnes
codices scripturæ aliquod fal-
sum, & ne aliquis magus per
doemonū præstigias exhibeat
tantam apparentiam pro ali-
quo

quo errore, quantam habet ex
veris miraculis fides Catholi-
ca.

141 Impedimenta verò in-
ducta de iure positivo, & red-
dentia irritam electionem Pō-
tificis sunt profecta ex talibus
legibus, quæ nūquam loquun-
tur nec intelliguntur nec possunt
habere locum nisi respectu il-
lius primæ electionis, quam
faciunt Cardinales, perquam
adhuc non redditur fide certū
quod electus sit verus Pontifex.
At verò licet illa electio ex ali-
quo tali occulto impedimento
fuiſſet irrita, adhuc ſequeretur
alia electio nullo iure positivo
irritabilis, quam facit tota Ec-
clesia acceptando illum homi-
nem pro verò Pontifice. Hæc
enim acceptatio licet mouea-
tur

tur

ex
oli.
in-
ed-
Pō-
bus
un-
sūt
il-
m-
m-
ertū
fex.
ali-
nto
etur
iuo
Ec-
mi-
lac
ca-
r

tur ex errore præcedenti, nō est
tamen conditionata, sed abso-
luta. Meliùs quippè est Eccle-
siæ habere pro Pontifice al-
quē qui fuerit inualidè electus,
quàm ignoranter carere verò
Pontifice, & eum pro tali vene-
rari qui re ipsa non sit.

142 Si enim expedit, do-
miniarerum non esse in incer-
to, & ideo inductæ sunt præ-
scriptiones non solum de iure
ciuili, sed aliquæ etiam longis-
simi temporis de iure gentium,
& naturali, per quas dependen-
ter ab errore fit dominus rerū
ille, qui antea non erat domi-
nus; multo mægis expedit non
esse in incerto auctoritatem di-
uini Vicarij, atque adeò de iu-
re diuino, & naturali est vt qui-
cumque bona fide accepta-
tur

tur ab Ecclesia pro tali, euadat talis etiam si antea non fuisset.

143 Et huc spectat ratio, quæ affertur in *lege Barbarius ff. de officio Prætoris*, in qua declaratur, quod seruus electus ignoranter in Prætores, & pro tali habitus, non solum fecerit acta valida, sed fuerit verus Prætor, quoniam Populus Romanus, qui eum pro tali habuit, potuit dispensare, & censetur voluisse. Porro prædicta lex non est consideranda tanquam constitutio arbitraria, & proueniens à potestate iuris ciuilibus, alioquin respexisset futura non præterita super quibus lex illa decernit, sed tanquam interpretatio prudens, & philosophica iuris naturalis: nam independenter ab

omni

lat
uis
o,
ff.
la-
no-
tali
sta
or,
us,
uit
isse
cō-
tu-
s à
uin
rita
nit,
ru-
na-
ab

omni constitutione positiva,
cēsetur Populus Romanus ha-
buisse in dicto casu illam volū-
tatem, quam expediebat eum
habere. Ità ergò in casu no-
stro penes totam Ecclesiam est
potestas prouidendi sibi de le-
gitimo Capite ne remaneat a-
cephala, quoties electores ordi-
narij vel culpabiliter, vel incul-
pabiliter neque prouident, neq.
habent curam prouidendi in
futurum; sicut contingit quan-
do eorum electio fuit irrita, &
habetur pro rata. In hoc ergò
casu Ecclesia censetur eum eli-
gere, quem acceptat, non ob-
stantibus quibuscunq. eius de-
fectibus, quoniam ita expe-
dit.

144 Et quamuis Ecclesia
acephala non possit dispensare
con-

contra constitutiones præteriti Pontificis; tamen, vt diximus, nulla constitutio inductiua, impeditenti extenditur velex mente, vel ex potestate constituentis in ordine ad talem casum; quoniam de essentia legis validæ est, vt sit in bonum cõmunitatis. Ex qua doctrina infertur, illos primos actus, per quos fideles agnoscunt nouum electum in Pontificem, non esse quãtum ad hoc actus fidei diuinæ, sed fidei, & prudentiæ humanæ, ac fallibilis; sed ex cõcordia illorum postea resultare in singulis obligationem fidei diuinæ ad credendum illum esse verum Pontificem. Si enim prærequireretur quoad hoc fides aliorum ad fidem meam, eodem modo prærequireretur
fides

fides mea ad fidem aliorum, ac proinde committeretur circulus in primo fundamento credibilitatis.

145 Propter eādem rationem de fide est, Concilium ab Ecclesia cōcorditer acceptatū, fuisse verum Concilium; neque dicas sufficere ad infallibilitatē fidei si dicamus esse infallibilem in definiendo non solum Pontificem, & Concilium verum, sed existimatū. Quamuis enim ad tuendam vtcumque regulam visibilem, & infallibilem Catholicæ veritatis hoc tenerentur dicere illi authores, qui negarunt esse de fide hunc hominem esse verum Pōtificem; ex hoc tamen ipso eorum sententia est improbabilis. Nam Christus promisit tantum non

defecturam fidem Petri veri,
non autem existimatis & Petro
vero dedit potestatem pascēdi
oues, & super Petro vero ædifi-
cavit Ecclesiā suam, eique tan-
tūm dedit clauēs scientiæ,
& potentiæ. Quare
nemo nisi verus
successor
Petri habet hæc iura
ex promissione
Christi.

